

עלון מס' 686
פרשת ואתחנן
טו' באב תשע"ט

ישא ברכה

יצא ע"י אברכי הכולל שבמוסדות "יגל יעקב", חולון
בראשות מו"ר עט"ר הרה"ג יוסף מוגרבי שליט"א

המצוות במקשה אחת!

שיחת השבוע

לא מכבר דיווחו בעיתונים על כפר אלמוני בטיבט בו נפטר תושב בן מאה וחמישים שנה, וסיפרו שחיים שם תושבים בני מאה ושלושים שנים. אבל, בהירהור שני, מה הרוויחו? לאכול עוד פינת אורז, לישון עוד יממה? אדם בן מאה וחמישים - הוא כמעט בן גילו של רבינו ה"בן איש חי" זצ"ל. יכול היה להכיר את רבינו ה"אביר יעקב" זצ"ל, את הסבא קדישא רש"א אלפנדרי זצ"ל. הם, שכל דקה מחייהם הוקדשה להתעלות, להתקדשות, להטהרות - עבורם היה זה נפלא, לזכות בעוד שנה. הם התחננו: "לא אמות, כי אחיה - ואספר מעשי יה!". החיים הם חשובים ונעלים, אם יש בהם תוכן! שאם לא כן - הרי "רשעים בחייהם קרויים מתים". אומנם, הם מתנועעים ואוכלים. אבל גם מכונית נעה וזוללת דלק. אז היא חיה? ונספר סיפור: הצדיק רבי ישראל מרוז'ין זצ"ל שאל את ריעו, הצדיק רבי משה צבי מסווראן זצ"ל: "מה דעתך, היכול אדם לדבוק בבורא דביקות אמת במשך עשרים וארבע שעות ביממה, שבעה ימים בשבוע, חמישים שבועות בשנה, שנה אחר שנה?". הצדיק מסווראן פיקפק בכך. זה תובע משאבים רוחניים עצומים, אש להבה המכלה את כל מאגר הכוחות. "סבי, רבי אברהם המלאך, היה כזה", אמר הצדיק מרוז'ין. "והוא לא האריך ימים", הפטיר הרבי מסווראן. בגיל שלושים ושש נפטר. "אבי, אבי שלום מפרוהבישט, היה כזה", הוסיף הצדיק מרוז'ין "אף הוא לא האריך ימים", ציין הרבי מסווראן. גם הוא נפטר בגיל שלושים ושש. "אחי, רבי אברהם מפרוהבישק, היה כזה", המשיך למנות הצדיק מרוז'ין. "וגם הוא לא האריך ימים", הזכיר הרבי מסווראן. נפטרו בתחילת שנות העשרים לחייו. כאן איבד הצדיק מרוז'ין את סבלנותו: "האם האדם נברא בכדי להאריך ימים", קרא. "העצים מאריכים ימים. שנים לאחר שהפסיקו לטעון פירות, לאחר שיבש לישדם ונשרו עליהם, עומדים הם מצומקים, כמצבות חיות לימי זוהרם... האדם נברא כדי למצות עצמו, חי כדי לחיות!". אדרבא, יזכה באריכות ימים, אבל שיזכה למלאם בתוכו, בקירבת אלוקים: "ואברהם זקן - בא בימים", הביא את כל ימיו איתו! וידוע הסיפור: הצדיק רבי אברהם מקאליסק זצ"ל עמד לעלות לבית מדרשו בטבריה. עצרו יהודי ספרדי קשיש, נשען רועד על מקלו: "הרב עולה להתפלל? יזכור גם אותי בתפילתו". הזכיר לפניו שמו ושם אימו. "מה לבקש עליך", התעניין הצדיק. "יבקש נא שאמות היום"... תמה הצדיק, והיהודי הסביר: "בין כבודו. העיניים לא רואות, האוזניים כבדות. השיניים נשרו, הגרון מתקשה לבלוע, העיכול חורק. כל פרק בגופי דואב. אני מתקשה להירדם, וכל ציוץ מקיצני. השיכחה גוברת, פיזור הדעת. מה בצע בחיים שכאלה"... נכמרו רחמי הצדיק. חקר באהבה: "כבר הנחת תפילין, התפללת?". "ודאי", השיב הלה. "עם אור ראשון! וכל היום לפני, משמים עד בלי די"... "ואם לא תמות היום, ותזכה ליום המחר - תניח שוב תפילין, ותתפלל?". "ודאי!", היתה התשובה. התרגש הצדיק: "ואתה מבקש למות היום?! דע לך, שכדאי לו לאדם להישלח לעולם, ולסבול במשך שמונים שנים רצופות יסורי איוב, כדי לזכות פעם אחת בחייו להניח תפילין, לקרוא קריאת שמע! ואתה, לא שמונים שנה מחכה, אלא עשרים וארבע שעות בלבד עד הנחת התפילין הבאה. האין זה כדאי?!"... וכשאנו זוכים, ברוך השם, בלא יסורים וחליים רעים, וקוראים בכל יום קריאת שמע ומתפללים. מברכים מאה ברכות ליום, לומדים שיעור תורה - היש קץ לאושרנו? כך מפרש רבינו ה"אור החיים" הקדוש זצ"ל את הפסוק בפרשתנו: ואתם הדבקים בה' אלוקיכם - חיים כולכם היום". אם אתם דבקים בה' - יש לחייכם משמעות! יהודי שמאריך ימים - מסגל מצוות ומעשים טובים! כל יום - פירושו שלוש תפילות, נטילת ידיים וברכת המזון, מאה ברכות. בכל שבוע יש שבת קודש מעין עולם הבא, בכל שנה - חגים וזמנים התעלות וקדושה. אלו הם חיים!!!

הלב מרנין ומרטיט כאחד עת אנו זוכים שוב לקרוא את עשרת הדברות. הדברות הראשונות הינם מצוות שבין אדם למקום והדברות האחרונות הינם מצוות שבין אדם לחבירו. ללמד שאלו ואלו דברי אלוקים חיים וכל המצוות כולן הם כמקשה אחת! על הדקדוק והזהירות שבמצוות שבין אדם לחבירו אפשר ללמוד מהסיפור הבא. אחד מגדולי האחרונים היה רבי יואל סירקש זצ"ל, מחבר הספר החשוב על הטור בית חדש. הסיפור ארע טרם זכה להוציא לאור העולם את חידושו היקר. פעם היה צריך להתארח אצל חתנו המופלג רבי דוד הלוי זצ"ל בעל הטורי זהב על השולחן ערוך. טרם צאתו לדרך פנו לרבי יואל שני יהודים שביקשו שיפטר ביניהם במחלוקת שהיתה ביניהם. רבי יואל היה מאוד ממנה ולכן דחה את אותם שני יהודים. לרבי יואל היה שיעור קבוע בזמן שהיה מתארח אצל חתנו המופלג. רבי יואל היה שמח במיוחד מאחד התלמידים בשיעור שהיה מפלפל ומקשה, מתרץ ושואל וכך היתה ההלכה מתרווחת ומתחדדת. אך התלמיד המדובר לא הגיע באותו פעם לשיעור. לרבי יואל מאוד כאב הדבר וביקש מחתנו שיברר מדוע אותו תלמיד חכם לא הגיע. רבי דוד עשה כבקשת חמיו הנערץ ושם פעמיו לביתו של אותו תלמיד. מה גדלה תדהמתו כאשר אמר אותו תלמיד שלא הגיע לשיעור בגלל שראה שיש קפידה בשמים על חתנו בגלל שדחה את שני היהודים טרם בואו. הדברים נאמרו לרבי יואל והוא הלך בעצמו לאותו תלמיד. כשהגיע אמר: יש לי כתבים שאני רוצה שתעבור עליהם אם ראויים הם להפצה כי אני רואה שיש לך רוח הקודש. התלמיד לקח הכתבים ואחרי זמן מה שב רבי יואל לקבל את חוות דעתו. אמר התלמיד: "מאוד שמחים בשמים מאותו חיבור עצום על הטור, אך דע לך שכאשר תסיים לכתוב את אותו חיבור והוא יתפרסם בכל ישראל תקפח את חייך והוהו סוף תיקונך על שציערת את אותם יהודים". וכך בדיוק היה...

זמני כניסת ויציאת השבת

ב"ש	חיפה	י-ם	ת"א	כניסת שבת
19:03	18:55	18:47	19:04	כניסת שבת
20:00	20:02	19:59	20:02	יציאת שבת
20:34	20:35	20:38	20:35	רביעית

הפטרת השבוע

נחמו נחמו (ישעיה מ')
שבת נחמו

(מעייני השבוע)

מטעמים לשבת חידושים לפרשת השבוע

סיפור לשבת

"לא תוסיפו ולא תגרעו לשמור את מצוות ה' אלקיכם"
(ד,ב)

רבינו עזריה פיג'ו זצ"ל כתב בספרו "בינה לעתים", שמאחר שחז"ל גילו לנו שרמ"ח מצוות העשה הן כנגד רמ"ח איבריו של האדם וש"ס מצוות לא תעשה הן כנגד ש"ס גידיו, ועל זה אנו אומרים: "כל עצמותי תאמרנה ה' מי כמוך", שעל ידי המצוות מתאם האדם איבריו וגידיו עם התורה הקדושה. ונאמר עליה: "כי קרוב אליך הדבר מאוד", שהתורה מתאחדת עם האדם לחלוטין, "ואתם הדבקים בה' אלקיכם חיים כולכם היום" בחיות מושלמת. ועל כן מובן שהמחסר מצוה הרי הוא כבעל מום רוחני, וגם המתיהר הרי: "כל יתר - כנטול דמי". אלא יעשנה בשלמותה, ויאמר עליו: "לעולם לא אשכח פקודיך, כי בם חייתני".

(מעין השבוע)

"ראה ליבדתי אתכם וזויתם ומשפטים צדיקים כאשר ציווית ה' אלקי"
(ד,ה)

מהו "ראה"? מילה זו נראת לכאורה כמיותרת. אלא, אמר הגאון המקובל רבי מאיר ביקיאה זצ"ל בספרו "מאיר לארץ": הן חז"ל אמרו שרבינו הקדוש אמר: מה שאני מחודד וחרף יותר מחברי, הרי זה משום שראיתי את רבי מאיר מאחוריו. ואילו הייתי רואה את פניו, הייתי מחודד וחרף עוד יותר! וכן אמרו בזוהר הקדוש, שאינו דומה השומע שמועה של רבו מפי אחר לראיית פני רבו כשהוא מלמד לתלמידיו, שעל ידי זה נתווסף ברוחו הרבה יותר. וזהו שאמר משה רבינו: "ראה" והתבוננו בי, ועל ידי כך "לימדתי אתכם חוקים ומשפטים צדיקים כאשר ציווית ה' אלקי".

(מעין השבוע)

"ואתם הדבקים בה' אלקיכם וזייתם כולכם היום"
(ד,ד)

לכאורה יש להבין, והרי עיקר החיים הוא בעולם הבא, שהוא עולם שכולו טוב, ואיך אמר כאן הכתוב "חיים כולכם היום"? ויש לומר, שמכיון שהעולם הזה הוא אמצעי להגיע לעולם הבא, על ידי לימוד התורה וקיום המצוות, על כן אמר הכתוב "חיים כולכם היום", דהיינו שהחיים מתחילים כבר מהעולם הזה, שכאן בעולם הזה ניתן לרכוש חיי נצח. ועוד יש לומר שהכתוב בא לרמז לנו, שדוקא לצדיקים שדבקים בהשם יתברך להם יש עולם הזה, והם נהנים מכל רגע ורגע, שאין להם שמחה גדולה וחיים טובים יותר מלימוד תורה וקיום מצוות, וכמאמר רבותינו (אבות ו,ב): "אין להן בן חורין אלא מי שעוסק בתלמוד תורה".

(תורת הפרשה)

"ונשמרתם מאוד לנפשותיכם"
(ד,טו)

בעצם היה הכתוב צריך לומר: "ושמרתם את נפשותיכם", מהי איפוא משמעותה של הלשון: "ונשמרתם"? ברם, כאן מרומזת המצוה של שמירת הגוף והבריאות. וכך הוא פרושו של הפסוק: "ונשמרתם מאוד" - השתדלו לשמור על בריאות גופכם - "לנפשותיכם" - למען נפשותיכם, שכן חולי הגוף גורם גם להחלשת הנפש. אמר הבעש"ט ז"ל: כשאינו לו עוד ליצר הרע שום עצה כדי להביא אדם לידי עברה, הריהו מפתה אותו לצום תעניות ולסגף את גופו בסיגופים שונים, כדי להחלישו על ידי כך וליתול ממנו את כוחותיו, כי אז ממילא לא יוכל עוד לעבוד את הבורא כראוי...

(מענה של תורה)

אחד ממקורביו של רבי יצחק אלחנן ספקטור זצ"ל גאב"ד קובנה, מציין את מידת כבוד הבריות שלו: עד כמה כיבד רבינו כל אדם קטן כגדול, לא יוכל אדם שלא שימשו לשער בנפשו. כי היה משים עצמו כשיריים כלפי הזולת. לא ישב לאכול סעודתו אם לא ראה את משרתי ביתו, או את אורחיו אוכלים. אם המשרתים היו עדין טרודים בעיסוקם, ישב וחיכה להם בסבלנות וכבוד, ולא טעם טרם התיישבו לידו לאכול. בה במידה שר' יצחק אלחנן התרחק מן הכבוד, היה שוקד ומהדר לכבד אחרים. כשהיה מזדמן לעיר או לעיירה אפילו לכמה שעות בלבד, היה מזדרז להכנס אל המרא דאתרא לבקרו. כשהיו מזמינים אותו לסיום ש"ס או משניות, השתדל תמיד לרומם את כבוד המגיד שיעור והגבאים בעיני הנוכחים. בדרך זו נהג כשהיה שומע דרשתו של מגיד, או תפילתו של חזן. הוא - ראש הגולה, היה מן הראשונים שהיה נחפז וניגש להושיט את ידו החמה ולברכם ב"ישר כוח" לבני. היה רגיל לכנות את כל מכריו בתואר "רבי" ואף שלא בפניהם. ולא רק לבעלי בתים הנכבדים, אלא גם לבעלי מלאכות. באי ביתו היו רגילים לשמוע אותו כשהוא אומר: "הזמינו את ר' ישעיה הסנדלר", "קראו לר' גרשון העגלון" וכדו'. עוד דבר אופייני ראו בר' יצחק אלחנן, שלא זו בלבד שלא עלה על דעתו לומר איזה דבר חידוד, או אימרה שנוגה על חשבוננו של הזולת, אלא אף לא רצה לשמוע כגון דא מפי אחרים. מפני שכל דבר חידוד קרוב הוא שיהיה מעורב בו פגיעה בכבוד אדם מישראל, וכבודם היה בעיניו יקר, נעלה ונשגב.

EEE

מעשה ברבי יצחק אלחנן זצ"ל שיצא מביתו בלוויית אחד העסקנים, כדי להתרים נגיד העיר עבור בעל בית בן טובים שירד מנכסיו. משום שאותו אדם היה ידוע בעיר ומכובד בין הבריות, גמרו ביניהם להעלים את שמו מן התורמים. תוך כדי הליכתם, נכנסו לעשיר אחד שמובטחים היו בו שיתן להם נדבה הגונה. קיבלם העשיר בסבר פנים יפות, הכניסם לטרקלין ושאל למטרת בואם. שחו לו את הענין. נכנסה בעשיר רוח סקרנות והחל לחקור מיהו הנצרך. השיב הרב: אין אנו יכולים לגלות, אדם חשוב שירד מנכסיו הוא, ומצוה עלינו להחזיק בו ולהקיים. הרהר העשיר ואמר: רבי, הריני מנדב 25 רובל לצדקה זו, ובלבד שיאמר לי לשם מי היא. העסקן תלה עיניו ברב, כמהסס ואומר: 25 רובל אינם דבר של מה בכך. אולם הרב פסק את פסקו: אין אנו יכולים לגלות. ראה העשיר שהרב עומד בדעתו, המשיך ואמר: רבי, הריני נותן 50, ובלבד... הרב ממשך ועומד בשלו, אני לא אגלה, כבודן של בריות יקר מאוד בעיני, ולא אמירנו בכל מחיר. רבי, הריני נותן 100 רובל! כאן פצה העסקן פיו ופנה אל הרב, רבי, אולי נוכל לגלות שמו של פלוני, בתנאי שהלה יבטיח לנו בהבטחה גמורה שלא יגלה לשום אדם בשום פנים. הרי 100 רובל לפנינו! כמה טרחות נטרה, ועל כמה פתחים נחזר, עד שנאסוף סכום שכזה. ר' יצחק אלחנן אינו זו מדעתו, ופנה שוב לעשיר: אל תפצר בנו, אף אם תתן לי את כל הון ביתך לא אגלה. כבודו של אדם שיהו כל הון שבעולם. כיון ששמע העשיר עד היכן דברים מגיעים, ביקש את סליחת העסקן, והכניס את הרב לחדר פנימי. עתה נפתרה התעלומה... כאן שפך העשיר את לבו לפני הרב, וגילה לו כי שעתו דחוקה עליו, הוא הולך ויורד מיום ליום, ואינו רואה מאין ימצא מוצא. זה כבר כמה זמן רצה להכנס אל הרב, לשפוך שיחו ולבקש עצה ותושיה, אלא שחושש היה שמא יודע הדבר בין הבריות, בהיות בית הרב פתוח לכלל ברם, עתה שנוכח עד כמה זיהר הרב בשמירת סוד, הריהו מפיל תחינתו לפניו שיעמוד לו בשעת דחקו וימציא לו פדות והצלחה...

EEE

בכל עוז התאמץ ר' יצחק אלחנן זצ"ל להשיב רצון כל מקורביו, ולא שכח אחד מהם, גם בשכבו על ערש דוי ונר אלוקים טרם יכבה. באותם ימים, אדר תרנ"ו, מנעו בני ביתו והרופאים מאנשים להכנס לחדרו שלא להכביד על נשימתו. הוא הבין לצערם של אותם אנשים המשתוקקים לראותו ומונעים בעדם להכנס אליו. טיכס כל מיני תחבולות שירשו להם להכנס. לדוגמא: אחד שהיה רגיל להכנס אליו, ומחמת מחלתו לא נראה בביתו, אמר הרב: קרא נא לי את ר' פלוני ואריה ממכריו, למרות השמירה ליד חדרו. הם מהרו אל אדם זה ולקחו ממנו את הקופסא והגישו לרב, וימאן ויאמר: אזהב אני להריח רק אם אקחה מידי ידידי, אך לא על ידי שליח. כך הותר לאדם זה להכנס אליו ויברכהו. בתחבולות כאלו וכיוצא בהן, הכניס רבים ממכריו, למרות השמירה ליד חדרו. וכן נהג בהתחכמות עם השומרים עצמם שלא יתעייפו בגללו וילכו לישון, בטענו: מטבעי לא אוכל להרדם בשעה שאיש ער יושב לפני. כמוכן שהם סרבו, אך הוא באחת, כי רק באם ילכו לישון תחטפנו שינה...

(זהירו בכבוד חבריכם)

זכו- שכינה ביניהם

בשבילך! מילה מוכרת?

קראתי בספר שלום בית סיפור שהובא בסדרת תיקון המידות. דומני שמי שיקרא אותו יזיל דמעה לא על הרב הגדול אלא על עצמו למה אני לא כזה, אולי גם יהיו גסי רוח שיאמרו שזה "מוגזם" אך אנו לעניינינו נלמד מהשי"ת שאמר למשה: כתוב והרוצה לטעות יטעה. סיפור מזעזע, מרגש אך בעיקר מחייב והרי הוא לפניכם: ומסופר על רבי יעקב ולנסקי זצ"ל (מקוסובה - מאה שערים) מבני ירושלים של מעלה, שנסתלק לבית עולמו בדמי ימיו באחרית מלחמת העולם הראשונה. לפני פטירתו, עת שכב על ערש דוי, פקד על אשתו מרת חיה אסתר שתלך ותשיג חלב ואורז ותבשל מהם דיסה. הימים היו ימי רעב, ובקשיים מרובים השיגו מצרכי מזון. האישה חשבה לתומה שבעלה דורש את הדיסה לשם החלמתו והקלה ממחלתו. ברצון ובשמחה הלכה וחיפשה עד שעלה בידה להביא לבית אורז וחלב. מיד נטלה הסיר ובישלה דיסה והגישה לפני בעלה החולה האנוש. רק עתה פנה רבי יעקב לאשתו: "לא למעני דרשתי הדיסה, רצוני שתדאגי יותר לבריאותך, כדי שיהיה לך כוח לגדל את ילדינו". וגזר עליה לשבת לידו ולאכול הדיסה. אחרי זמן מועט החזיר את נשמתו ליוצרו. יהי רצון שנזכה כולנו מתוך בריאות ונחת ואורך ימים ושנים טובים לתת דיסה אחד לשני מתוך דאגה ואיכפתיות שכזו ואולי בעצם אם היינו כולנו כך לא היתה בכלל מלחמת עולם... אולי כבר היינו נגאלים... חשוב לדעת!

הנוך לנער

יום האושר והעונג

נאמר בגמרא (מגילה יב.): "ביום השביעי כטוב לב המלך ביין" (אסתר א, י') - אמר רבא: יום השביעי שבת היה, שישראל אוכלים ושותים, מתחילים בדברי תורה ובדברי תישבחות, אבל עובדי כוכבים שאוכלים ושותים, אין מתחילים אלא בדברי תיפלות. ראוי לכל אדם לומר את זמירות שבת עם בני ביתו, בליל שבת ובכל סעודות השבת, גם אם ממחר הוא ללימודיו, או שעייף הוא ורוצה לישון (ובפרט בלילות הקיץ שמסיימים את הארוחה בשעה מאוחרת בלילה), כיון שזמירות השבת חודרים לליבותיהם של ילדיו, וגם ילדיו יתרגלו לזמר עם בני ביתם. ואם למרות הכל אין אפשרות לשיר הרבה שירים כגון בלילות הקיץ שהשעה מאוחרת, לא יוותרו לגמרי על השירים, אלא ישירו לפחות שיר אחד או שני שירים, כדי שלא לבטל לגמרי את המנהג הטוב והנפלא הזה שמשרה בלב הילדים שמחת ועונג שבת. ראוי ורצוי מאוד שההורים יבקשו מילדיהם וירגילו אותם לומר בכל שבת דברי תורה על השולחן (בנוסף למה שנבחנו על מה שלמדו בלימוד תורה), דהיינו שההורים יאמרו לילד עוד לפני השבת שיכין איזה אימרה אחת בפרשת השבוע וכיוצא בזה, ואין זה מחייב שהוא עצמו יחדש את החידוש, אלא יראה באיזה ספר פירוש יפה ויאמרנו בשולחן השבת, ומנהג נפלא זה יחנך את הילד שצריך לומר דברי תורה על השולחן, וכן יקבל הוא בכך הרבה תשומת לב, שכל בני הבית צריכים לשמוע את דברי התורה שהכין, ואם יש להם כמה ילדים יעשו תורנות ביניהם שאחד יאמר בליל שבת והשני בשבת בבוקר וכן הלאה, ודבר זה מגבש מאוד את המשפחה ויוצר קשר בין ההורים לילדים, קשר רוחני ואמיתי ללא אינטרסים, ועל כן רצוי מאוד לאמץ מנהג זה בכל בית יהודי. צא וראה בבתי יהודיים רבים בהם נשארה גחלת היהדות בוערת ובדוק מהי הסיבה, הנישור והענף לדבר? ותמצא שהכל תלוי סביב השבת ואופן הנהגת הסעודה בבית וכבר הובטחנו בזה הקדוש דכל ברכאן לעילא ולתתא ביומא שביעי תליין וכשהשבת מאירה בבית ושירים ודברי תורה גם כי יזקין לא יסור ממנה וה' יעזרנו. השומר שבת הבן עם הבת לא-ל ירצו כמנחה על מחבת.

עשה לך רב
שו"ת ממו"ר הרה"ג
הרב יוסף מוגרבי שליט"א

ואם משתמש בה לערב את התבשיל יעשה הגעלה כדין הכשרו בפסח.

E ברית שנדחתה, האם יש מניעה לקיים אותה מיום רביעי בשבוע ואילך?
ברית דחוויה מנהג הספרדים שלא לעשותה בימים ה'ז' והאשכנזים מקילים ביום ה' או ו' וכבר כתבתי זאת בספרי באר השמחות קחנו משם.

E האם בהדלה יש צורך לכבות את האורות בבית כדי להנות מאור הנר?

יש שנהגו לעשות כן, אך אינו לחיובא רק שיקפיד להנות מאור הנר, ולכן אותם היושבים בסוף הבית או בית הכנסת ומרימים את ידם לכיוון הנר אך לא נהנים מאורו, לא יפה הם עושים.

אם הוא יוצא יד"ח תפילת ערבית לשיטת רבי יהודה בודאי שיש לו לכוון בפסוק ראשון.

E האם אפשר לשלם מכספי מעשר עבור משפחה שאין לה מזוזות, ואם לא אקנה להם, לא יהיה להם מזוזות?
מותר, ואף יש בזה מצווה רבה.

E כיצד ניתן להכשיר כף מעץ שחוששים שבטעות השתמשו בהן במחבת חלבי והכף בשרית או להיפך?
יערה עליה מים רותחים מכלי ראשון

E סיר בשרי שעברו יותר מ-24 שעות ובישלו בו אורז, מה דין האורז, והאם אפשר לאכול אח"כ חלבי?

האורז דינו כפרווה ומותר לאכול אח"כ מאכלי חלב ללא שום חשש.

E י"ג עיקרים ועשר זכירות, יש לומר בעמידה או בישיבה?

לא משנה, רק שטוב לקרוא אותם עם תפילין דרש"י שכן אמר הרה"ק איש אלוקי רבי מרדכי מנדבורנא זיע"א והבטיח שהמקפיד בזה מובטח לו שיזכה להיות בן העולם הבא.

E אדם שמתפלל ערבית קודם צאת הכוכבים, האם צריך לכוון בפסוק ראשון של קריאת שמע או שמא מפני שלא יוצא בזה ידי חובה יכול לקוראה בלא כוונה?

לעילוי נשמת שרה בת הבצלי כא' בניסן תשע"ח ת.נ.צ.ב.ה

אל תיקרי הליכות אלא הלכות

הרצפה כדי להנעים את השירה. אבל מותר לדפוק על השולחן ביד או בכלי כדי להשתק את הקהל, וכן מותר לדפוק על דלת בין ביד בין בכלי כדי שיפתחו לו, ובלבד שלא ידפוק בקצב מסויים כדרך משוררים.

E שליה ציבור הירא לדבר ה', אין לו לכתחילה להשתמש בשבת ויום טוב במכשיר העשוי כמין מזלג קטן כדי להשוות הקול בתפילה וזמרה, אבל המקילים בזה מעצמם בלי שאלת חכם, אין למחות בהם בחזוקת יד, שיש להם על מה שיסמוכו.

E דלת אשר עם פתיחתה נשמע קול פעמונים (לא חשמלי) בצידה הפנימי להודיע לבני הבית על כניסת אדם לבית - מותר לפותחה בשבת, אף על פי שנשמע קול נעימה כדרך שיר, מכל מקום כיון שאינו מתכוין ואינו צריך להשמעת קול רק לפתיחת הדלת כדי להיכנס, לא גזרו בזה משום השמעת קול, והמחמיר להסיר את הפעמונים מהדלת מערב שבת - תבוא עליו ברכה.

E הפעמונים שעל ספר התורה או על הטס שלו אף על פי שהם מיועדים להשמיע קול, אין למחות ביד הנהגים בהם היתר להניחם על ספר התורה בשבת, כיון שיש בזה צורך מצוה ואין הכוונה לשם שיר, אלא להשמיע קול כדי להודיע לעם שמוציאים את ספר התורה, ואין זה קול שיר שאסרו חכמים, וכן המנהג פשוט להתיר זאת בכל העולם.

E שעון שהפסיק מלפעול אין למלאותו

בשבת, אבל אם השעון עדיין פועל כראוי, מותר למלאותו כדי להבטיח המשך פעולתו התקינה בשבת. וכן מותר לכיין ולדייק שעון המפגר או המקדים, ולהסב מחוגיו לכוונו לשעה המדויקת, כיון שהוא פועל ויש עליו תורת כלי.

E מותר לענווד שעון אוטומטי שעל ידי תנועות ידיים מכוונן את עצמו וממשיך לפעול, כיון שמותר למלא בידיים שעון שפועל, וכל שכן שעון אוטומטי שעל ידי תנועת היד בלבד ממשיך לפעול, ויש בזה כמה טעמים להתיר, ולא כמי שהחמיר בזה.

E מותר לענווד שעון יד אלקטרוני המופעל על ידי סוללה, ויזהר שלא ילחץ בלילה על כפתור השעון להדליק אור כדי להבחין ולראות את השעה, שהרי זו הבערה גמורה ואסורה מן התורה.

E שעון אלקטרוני שלא נראות ממנו הספרות, ורק על ידי לחיצה נדלק אור ורואים את השעה, אסור בהחלט להשתמש בו בשבת, ויש בזה משום איסור בערה וכיבוי בשבת.

E אסור בשבת ללחוץ על כפתור של שעון אלקטרוני כדי לראות את התאריך.

E אסור לכיין ולדייק שעון אלקטרוני המופעל על ידי מצבר. וכן שעון אלקטרוני שהוא מעורר - אסור לערוך את הפעמון שלו או להפסיק את צלצולו בשבת, כיון שהדבר כרוך בחיבור וניתוק מעגל חשמלי.

(השבת והלכותיה)

E אסור לרקוד בשבת וכן אסור למחוא כפיים בשבת שמא יתקן כלי שיר. והאיסור הוא אפילו לצורך שמחת חתן וכלה. ואין להתיר דבר זה כלל, ובייחוד לספרדים ועדות המזרח שקיבלו הוראות מרן השולחן ערוך שפסק לאסור טיפוח וריקוד אף בזמן הזה, וכן המנהג פשוט בגלילותינו לאסור, ואם יש מי שמיקל בזה, ראוי להעיר למוסר אוזנו ולהודיעו שזהו נגד ההלכה. ורק בשמחת תורה מותר לרקוד ולמחוא כפיים לכבוד התורה. ולמחוא כפיים בשעת נאום מותר אפילו בשבת, כיון שאינו מתכוין לשיר כלל.

E מותר למחוא כפיים בשינוי, כגון שמוחא כף יד אחת באחורי כף ידו השנית. וכן הליכה במחול סביב עם שירות ותשבחות - מותרת בשבת, כי אין זה בכלל ריקוד שאסרו חכמינו, שהריקוד שאסרו הוא באופן שעוקר רגלו אחת ומניח אחת.

E אסור לדפוק ביד על השולחן בקצב מסויים בשעת שירה, וכן אין להכות ברגל על

אור החיים הקדוש

הדרך להגיע למצות 'אהבת ה'

'וְאַהֲבֵתָ אֶת ה' אֱלֹהֶיךָ בְּכָל לִבְבְּךָ וּבְכָל נַפְשְׁךָ וּבְכָל מַאֲדֶךָ, וְהָיוּ הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֲשֶׁר אֲנִי מְצַוְּךָ הַיּוֹם עַל לִבְבְּךָ.'

מקשה רבינו האור החיים הקדוש, הרי אהבה, זהו דבר שבא בהרגשת הלב, ואי אפשר להכריח אדם שיאהב דבר מסויים, אם כן איך התורה אומרת ואהבת את ה', הרי אי אפשר לכפות את הלב לאהוב דבר שאינו חושק בו מצד עצמו???

ומתרץ רבינו הקדוש, שנתן הכתוב דרך כיצד ניתן להגיע אל אהבת השם יתברך, 'והיו הדברים האלה על לבבך', שיתמיד לשים על לבבו, את דברים המעוררים את האדם, לאהבת ה', ומתוך כך יולד בלבו חשק ותאוה לאהבת ה'. ולכן ציוותה התורה לאהוב את ה'.

וביאורם של דברים בשני אופנים:

א. שבאמת יש בטבע כל איש ישראל אהבה לה' בכל לבבו ונפשו, ורק שזה נטמן בעומק הלב, ועל ידי שמשים האדם על לבו תמיד ומשתוקק לבוא לאהבת בוראו, נגלה לו רוח הקדושה אשר בקרבו.

ב. שהנהגת השם יתברך עם בראויו היא באופן של מידה כנגד מידה, וכאשר אדם משתוקק ומתגעגע לבוא לאהבת ה', השם יתברך פורע ומשלם לו מידה במידה, וגם ה' הופך את לבבו לאהוב את החושק בו.

[אור החיים ואתחנן פרק ו פסוק ה']

להצלחה ברוחניות ובגשמיות
ופרנסה בשפע
רוני ראובן בן מננה
קים מזל טוב
בת עליזה
וללהבדיל לעילוי נשמת
שרה בת לאה הנוולדת מן חכם משה

להצלחת
אלירן בן זקליון,
שמרית בת דבורה,
הילאי דוד, מיאל,
לירום מיכאל בני שמרית

לעילוי נשמת
חן ברכה
בת לאה
ת.ג.צ.ב.ה

להצלחה
ברוחניות ובגשמיות
ופרנסה בשפע
עדי בן מרלן
ובני ביתו

יצא לאור: 2014-11-04

לעילוי נשמת
שמעיה כוסיוף
בן יעל
ת.ג.צ.ב.ה

להקדשות, לתרומות ולכל המעוניין לקבל את העלון אפשר לפנות לטלפון 058-3201352
ניתן לתרום להוצאות העלון ולפעילות המוסדות גם דרך "נדרים פלוס" מכל רחבי הארץ
למעוניינים שהעלון ישלח בדוא"ל, נא להשאיר הודעה: yeasa.beracha@gmail.com
כתובתנו: מפרץ שלמה 100 חולון | טלפון: 03-5591756 | פקס: 03-5584485

לעילוי נשמת
שמואל בבין
בן בלור
ת.ג.צ.ב.ה

